

Trápení lásky

Jan
Cimický

B
aronetka

Trápení lásky

PRAHA 2007

Jan Cimický: Trápení lásky
Vydání první.
Copyright © 2007 Jan Cimický
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2007 jako svou 1188. publikaci.
Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.
Koláž na přebalu © 2007 Richard Carrasco.
Odpovědný redaktor Ivo Kristián Kubák.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7214-964-3

BARONET
Praha 2007

Jan Cimický

Trápení lásky

1.

„Holky, to byl vůl!“

Lucie se trochu usmála, protože ji hlavou bleskla prázdninová příhoda. Byla u babičky na Šumavě. Prázdniny uběhly stejně rychle jako každý rok a přiblížila se maturita...

Když je člověku osmnáct, má na mnohé věci jiný názor, než je obvyklé. A Lucie měla svou představu, co dál. Odmaturovat co nejlépe a pokusit se o vysokou školu.

„Nekecej, povídej...“ nevydržela Marta, která byla vždycky ze všech holek nejzvědavější. Nic jí nesmělo ujít! Chtěla mít neustále přehled, kdo s kým chodí, kdo se s kým rozešel, až s tím byla protivná. Snad proto, že měla nějaká kila navíc, snažila se být zajímavá jinak.

„A ty s ním chodíš?“ dorážela Marta.

„Ne! Blázníš?“

Záhadná odmlka ještě víc podráždila Martin zájem a už i další dvě spolužačky, které dosud jen poslouchaly, dychtivě čekaly na větší details. Jenže Lucii se do povídání moc nechtělo, vlastně ani nevěděla, proč to tak plácla. Bylo to jedno setkání, nic, docela nic neznamenalo a asi by na to snadno brzy zapomněla. Vlastně o tom ještě nikomu nevykládala.

„Tak se nenech prosit!“

„Jak bylo v červenci příšerné vedro, chtěla jsem jet na vodu a s jednou kamarádkou, co se vždycky o prázdninách vídáme, jsme se dohodly, že si půjčíme lodičku a sjedeme Vltavu. V tom vedru se stejně nedalo nic jiného dělat. A ona má nějakého strejdu, který

ty lodičky půjčuje, jela napřed, aby nějakou rezervovala a měly jsme se sejít u něj druhý den po obědě...“

V hlavě jí proletěla vzpomínka, která měla jasnou filmovou podobu. Druhý den ráno se rozpršelo, přesně tak, jak to na Šumavě bývá, pořádně a důkladně. Padla mlha a nad prohráté lesy se hned zdvihl opar, houbaři se radovali, ale Lucie měla před sebou víc jak dvacet kilometrů, a protože zmeškala autobus, rozhodla se, že pojede stopem.

Pršelo s nekonečnou vytrvalostí a tmavé nebe vůbec nevypadalo, že by se mohlo protrhat. Nad údolím se valila stále hustší pára, v chuchvalcích se vznášela a zase klesala. Chvillemi zakrývala i celý protější kopec, zalesněný smrkovými velikány. Déšť, zpočátku docela příjemný a teplý, se pozvolna ochlazoval.

Všimla si na okraji silnice čtveřice kluků, byli promoklí až na kůži a schovávali se pod nějakou celtou, z vlasů jim stékala voda. Košile, džíny i bundy už nasákly jako houba a kluci se marně snažili uchránit před nepohodou dvě kytary, schované v pouzdrech.

Lucie měla větší štěstí, vzal jí první chlápek, co projížděl kolem, stačilo mávnout. Ostatně Lucie byla hezká, věděla to o sobě. Dlouhé černé vlasy a stejné tmavé oči, štíhlounká.

„Kam to bude?“

„Do Lenory.“

Čtyřicátník se trochu zasmušil.

„Já jedu na opačnou stranu... Ale víte co? Zajdeme si na kávu, posedíme a já vás pak dovezu...“ Ochota sama.

Jen pokrčila rameny, ostatně co jiného jí zbývalo. Auto se měkce sunulo a Lucie seděla v suchu a pohodlně. Hlavně aby dojela a nenechala kamarádku čekat. Jako na vztek si ve spěchu zapomněla u babičky mobil!

„Zahrajeme si?“ zeptal se a pustil nějakou klasiku, která se v BMW aparatuře vznášela jako na koncertě.

Mlčela. Klasiku vydrží, ať si pouští, co se mu líbí. Myslela chvíli na ty čtyři kluky venku, jak je mýjeli, a představovala si, co asi říkají. Měla vždycky vytříbenou fantazii, prožívala kdesi uvnitř celé příběhy.

„Teda pánové, v tomhle počasí nás už stejně nikdo nevezme!“

„Jo, asi se rozdělíme... A sejdem se na festáku!“

„Jasně, zasvinily by se mu potahy!“ Ale neznělo to nijak našťavaně, spíš odevzdaně, realisticky a osudově. Dobrou půlhodinu tudy neprojela ani koloběžka, a i kdyby – pravděpodobnost, že někdo zastaví čtyřem promoklým stopařům, byla minimální.

BMW, které před chvilkou naložilo Lucii, bylo první.

„Nejradši bych se viděl v suchým stanu, zavrtaný do spacáku, ani uši by mi nekoukaly,“ prohlásil kytarista se zplihlými kudrnami.

„Nic nevydržíš! Říkal jsem vám, že tenhle festák je jen pro silnou náтуру a ne pro obyčejný zhejčkaný srábky.“

„Hele, já to znám,“ přerušil je zadumaně třetí, schoulený pod kapucou, „tady jak začne pršet, tak jen tak nepřestane. Ani nemá cenu se sušit,“ dodal a skepticky zamžikal k silnici, po níž se už valila voda proudem jako v potůčku a po krajnici přepadala dolů k prudké a vytrvalým deštům vzedmuté horské říčce. Divoký a zpěněný živel se dral přes balvany a kameny, tříštil se a dorážel, skoro jako mořský příboj.

Čtveřice se zmocňovala apatie. Prázdná silnice a vytrvale padající déšť by asi za jiných okolností člověka uspaly. Bylo už téměř jasné, že do večera se k tábořišti nedostanou.

„Musel by se stát zázrak,“ prohlásil lakonicky čtvrtý mládenec. Systematicky ždímal vodu z šosu zelené bundy, důkladně a s rozmyslem, jako hastrman revmatik.

BMW minulo mávající skupinu a Lucii se zdálo, že se řidič dokonce trochu zlomyslně usmál. A ještě přidal. Snad se chtěl předvést a Lucii ukázat, jak si za vo-

lantern vede. Prostě ješitný chlap. Auto našťestí sedělo i na mokré silnici jako přibité. Jenže najednou Lucie ucítila, jak se jí začíná dotýkat jeho ruka, jak přejíždí po stehně a jde výš... Odstrčila ho. Neřekl ani slovo a ještě přidal. Hnali se stoosmdesátkou po úzké silnici, sotva stěrače odhrnovaly vodu na předním skle. Asi ho ještě rozdráždila, nedal se odradit, jeho pravačka Lucii pevně stiskla, až to zabořilo.

Bylo to instinktivní. Trochu se natočila a ubalila mu pořádnou facku, takovou, že málem vrazil do bočního skla! Asi něco takového nečekal.

Prudce zabrzdil a vyhodil Lucku ven na děšť.

„Byla jsem docela ráda!“

Holky na ní civěly překvapeně.

„A proč, prosím tě! Mohla sis něco užít! Chlap, co má takový fáro, musí být sakra prachatej!“

Jen pohodila rameny.

„Jenže to já nemám zapotřebí.“

„Já to nechápu,“ divila se Marta, „kdyby se to stalo mně, tak nechám věci vyvinout. Stejně беру prášky, tak bych si to přinejmenším pořádně užila, ne? Byl aspoň hezkej?“

„Docela byl, asi by se ti líbil. Možná se mu ještě nestalo, aby se na jeho kočkolap nějaká nechytla...“

„Fakt se ti divím. S nikým nechodíš, všechno ti jde, mužský po tobě koukaj, jen vylezeš na vzduch, proč jsi taková nafoukaná?“

„Ale já přece nejsem nafoukaná, holky! Jenom prostě nemám chuť dělat něco jen tak pro zábavu, kvůli dobrodružství...“

„Jasně, Lucinka čeká na svého prince!“

„Co ty víš!“

Marta pokrčila rameny.

„Takže závěr byl, že jsi nedojela na ten sraz, kamarádka ujela a žádná plavba nebyla... Tomu fakt říkám pech!“

„Omyl, ono to takhle nekončilo...“ přiznala Lucie.

„Ale? Tak sem s pokračováním! Já budu hádat! On se za tebou vrátil? A ty sis to rozmyslela a...“

„Nic takového!“

„Aha,“ řekla Marta zklamaně, „takže žádný sex, žádné dobrodružství! Lucinka stála promoklá někde u hromady šterku a bála se na někoho mávnout, aby to nebyl ještě větší čuňák, než ten předtím!“

„Máš skoro pravdu,“ neurazila se Lucie. „Stála jsem skutečně u hromady šterku a vzpomínala se. Musela jsem si všechno urovnat v hlavě.“

Trochu přivřela oči, aby si rychleji vrátila každý detail. Jak to vlastně bylo dál?

„Klucí, slyšíte, sakra?“ vyskočil frajer. „Tohle je přece motor náklad'áku!“

Napjatě se zaposlouchal a skutečně: něco se blížilo a dělalo to rámus jako tank.

„Jenom aby to nešlo na druhou stranu,“ mínil skeptik a ten čtvrtý, který právě doždímal, dodal věštecky: „Stejně nám nezastaví!“

„To se ještě uvidí!“

Frajer shodil kapuci a skočil do silnice. Za zatáčkou se objevilo nákladní auto s plátěnou korbou. Frajer začal na dálku dívoce mávat, zatímco se náklad'ák plíživě přibližoval a nakonec zastavil.

Z okénka se vyklonil chlapík v lesnické uniformě.

„Co tady vyvádíte?“

Frajer doběhl až k němu a s jistou úpěnlivostí v hlase vysvětloval.

„Musíme se dostat do večera na tábořiště, na sraz, na fesťák, rozumíš,“ vysvětloval překotně.

„Kam? Na jaký sraz?“ Zjevně o žádném hudebním festivalu nevěděl.

Frajer ukázal na kamarády, třímající své nástroje.

„Neslyšel jsi o tom?“

Lesník zavrtěl hlavou.

„Jo, už vím... Ale to máte pěkný flák cesty,“ konstatoval

škodolibě, „tak to máte štěstí, že mám dobrý srdce, jedu náhodou o chlup dál. Naskákejte si dozadu!“

Nemusel je dvakrát pobízet, vyšplhali na korbu, jak to šlo, prokřehlí ulhkým chladem. Už ani nevěřili, že je spásí takový zázrak.

„Pánové, tomu říkám paráda,“ konstatoval frajer, když se uvelebil pod plachtou. Silnice za nimi mizela jako neulídná mokrá stužka, pustá a prázdná. Jen jednou je předjela stará škodovka a pak už zase jen zírali na ztíchlou a deštěm ukolébanou malátnou krajinu.

Pořád jen zamlžená silnice, z obou stran les, říčka. Najednou cosi prudce porušilo ten monotónní pohled. Frajer, kterému nic neuniklo, spatřil skulinou v průhledu u hromady štěrkové sutě dívčí postavu, promoklou a zdánlivě bezradnou. Určitě ani nezvedla ruku, aby se pokusila projíždějící auto zastavit.

Frajer se otočil k ostatním.

„Sakra, copak jí neviděl?“ probudil se v něm ochránce.

„Koho?“ ptali se ostatní, kterým bránil ve výhledu.

„Byla tam nějaká buchta,“ vykřikl frajer, „zaklepej na toho vepředu, ať zastaví!“

Ale náklad'ák drnčel dál po silnici, dopředu prouhlou krajinou, svou obvyklou dýchavičnou rychlostí.

„Hergot, přece jí tam nenecháme!“ ta potřeba zastat se slabé, a navíc nesporně krásné dívky ho úplně posedla.

„A co chceš dělat?“

„To nevím, ale přece...“ moc o tom neuvažoval. Naklonil se z korby, přehoupl se a svezl se na silnici, skulil se do bláta, a když zjistil, že je dole a nic si nezlomil, zahlédl už jenom vzdalující se náklad'ák s červenými koncovými světly a ve skulině plachty tři vyjevené obličejové kamarádů.

„Já dojedu za vámi...“ stihl ještě zavolat a pak se trochu kulhavě, protože si narazil kotník, vydal po silnici zpátky.

„Tedy, to by byl fór, aby tu holku zrouna teď někdo zblejsknul a naložil a já jsem tady zůstal promoklejší a plonkovej,“ děsil se v duchu téhle představy a to ho hnalo ještě rychleji zpátky k ohybu silnice, kde naposledy uviděl zmoklou dívčí sílu. Tak nějak to muselo být.

Lucie tam stála pořád.

„Taky jedeš na festák?“ vypálil na ni suverénně, jako by se dávno znali. Nechtěl ale vypadat vlezle. Taková náhoda! Zrovna se belhá kolem...

Lucie zavrtěla hlavou. Neměla zrovna dvakrát chuť se s někým vybavovat, a s nějakým mužským už vůbec ne. Podívala se na něj trochu našťavaně a možná i vztekle odsekla.

„Co je ti do toho?“

Vyrazilo mu to dech, protože zase tak upřímnou reakci nečekal. Jeho sebevědomí utrpělo nečekaný šrám.

„No...“ koktal, „myslel jsem si, že tě nikdo nebere, tak abys tu nečekala takhle sama... A tak jsem vyskočil... Z toho nákladáku... Jeli jsme kolem...“ vykládal překotně a poněkud neurovnaně.

Nemohl přehlédnout, že Lucie byla, i takhle zmáčena, opravdu hezká holka.

„O nic jsem se nikoho neprosila!“

Nestačil se divit.

„Co blbneš, prosím tě? Kdo ti co dělá?“ zíral na ni nechápavě, „stalo se ti něco?“

Lucie ho podrobila zběžnému pohledu – celkem obstál.

„Měla jsem už dopoledne taky někde být. Čeká na mě kamarádka, máme jet na vodu. Ujel mi autobus a vzal mě stopem, takovej... Jeden... Ještě, že to dopadlo takhle!“

Rozsvítilo se mu, začal chápat. Třeba to bylo právě to nablýskaný BMW, co jelo kolem nich, asi ano, určitě! To je ovšem nápad, aby takováhle pěkná holka jela sama stopem...

Na nic se neptal, ale Lucie se už rozmluvila sama, potřebovala se svěřit.

„Myslí si, že když má fáro, každá holka se posadí na zadek! Dostal pořádnou facku...“ přiznala a snad se konečně trochu při té vzpomínce usmála, „a pak mě vyhodil, sprosták, skoro za jízdy!“

Stáli tam teď dva vedle hromady šterku a déšť spíše sílil a naděje, že ještě nějaké světýlko zabloudí na tuhle opuštěnou a ztracenou horskou silnici, byla stále méně pravděpodobná.

Postávali nerozhodně v dešti.

„Náhodou můžeš být docela ráda, že tu nejseš sama,“ prohlásil nenuceně frajer, který zase našel svou pošramocenou suverenitu.

Lucie na něj pohlédla a trochu se ušklíbla. Možná to ani nebyla nedůvěra.

Možná jí to spíš bylo k smíchu.

„Neříkej!“

„Chtěla bys tu snad raději stát sama?“

„To ještě nevím,“ odpálila ho, „zatím tady jen moknem a to vyjde nastejno, jestli jeden nebo dva. A čekáme marně. Nebo snad ne?“

„No právě,“ usmál se frajer, „musíme tu buď někde uschnout a počkat, až přestane pršet, anebo se táhnout dál v tom dešti pěšky. Já to tady náhodou znám! Můžeme to vzít přes kopec zkratkou,“ a ukázal vzhůru do stráně nad silnicí.

Podívala se tím směrem a zavrtěla hlavou.

„Raději po silnici.“

Frajer velkoryse pokrčil rameny a vyrazili. Asfaltová silnice byla mokrá, dopadající kapky odskakovaly. Odpoledne se krátí, pomalu se začne stmívat, padne večer bez hvězd a bez měsíce, jen se zataženým nebem, pokrytým těžkými a nadýchanými dešťovými mraky. Voda jim při každém kroku čvachtala v botách.

Proč jsem se raději pro ten mobil nevrátila, proklínala se Lucie a odevzdaně šlapala vedle frajera.

„Hele, já ti třeba vezmu ten spacák,“ nabídl frajer, aby přerušil to nekonečné ticho, odměřované jen zvukem jejich kroků.

„Když chceš,“ přisvědčila a podala mu mokrou nalcianou příkrývku, ze které kapala voda.

„Vidíš, to chce prostě chlapa,“ pochválil se sám.

Lucie to nijak nekomentovala, myslela si svoje a byla nakonec ráda, že se nemusí s tím nákladem táhnout. Mlčky pak ušli další dva kilometry.

Najednou se k němu obrátila.

„Fakt tady znáš zkratku?“

„No jasně! Jako svý boty!“ a ukázal suverénně do kopce, „tudyhle můžeme ujít sotva deset kilásků, půlku z toho, co po silnici. Za dvě, nejdýl za tři hodiny budeme u první hospody a v suchu!“

Vidina sucha a tepla, sklenky grogu nebo čaje s citrónem dodávala chybějící motivaci překonat malátnost a únavu. A Lucie by ráda odněkud zavolala, aby nakonec kamarádka, která neví, co se stalo, nevzbouřila kdekoho! Hlavně babičku...

Obrátili se do vlhké stráně, která se drolila i lepila, až se vyškrábali na první schod strmé stěny.

„Tudy,“ ukázal frajer na stěží patrnou cestičku ve vysokých přesličkách a plavuních. Šel napřed a Lucie se prodírala za ním. Pršelo nyní nadvakrát, z oblohy a z větví stromů. V lese byla o něco větší tma, což jim ztěžovalo orientaci, a tak šlapali mlčky a mechanicky vzhůru do zarostlého kopce.

Asi po dvou hodinách toho měla Lucie dost.

„Už tam budeme?“

„Jo, už tady někde...“ zamumlal frajer a ani se pro jistotu neotočil. Skutečně už na Šumavě byl, jednou, před patnácti lety, jako kluk na škole v přírodě...

„Fakt? Nebo mě chceš protáhnout po všech kopcích v okolí? Možná z toho máš srandu?“

„Ale ne, to ne,“ řekl ještě o poznání schlípleji a snažil se to nějak omluvit, „jenom jsme trošku zabloudili. V té tmě...“

„Prima, to se tedy povedlo! Měla jsem raději zůstat a tvrdnout na silnici. Jenže ono to přece chce chlapa, ne? Chlapa, ale ne vejťahu!“

Co jí na to mohl říct, ani urazit se nemohl, měla v podstatě pravdu. A taky už sotva pajdal.

„Nejseš náhodou Jeníček?“ zeptala se jedovatě, „že bys aspoň vylezl na strom, jestli někde neuvidíš světýlko...“

„Ne, jmenuju se Karel a kluci mi říkají Bíčboj!“

Vyprskla.

„To fakt sedí. Ale měli by ti říkat spíš Horský vodca...“ neodpustila si.

„A ty? Jak se vlastně jmenuješ?“

„Lucie. Ale můžeš mi říkat třeba Marie Terezie.“

Nedokázal na její štiplavost najít obranu, bral se moc vážně. Tak šlapali dál, těžko říct, zda stejným směrem, nebo se točili v kruhu. Po čtyřech a půl hodinách, když sotva vlekli nohy, se konečně objevilo nějaké stavení. Stálo uprostřed louky, na kterou vyšli. V oknech byla tma, ale z komínu stoupal klouzavý dým, který se plazil po louce až ke kraji lesa, kde stáli.

Poměrně snadno se provlekli dřevěnou ohradou, kde asi někde odpočívaly ovce, a přímou čarou doklopýtali k domku jako k oáze na poušti.

„Možná už šli spát,“ usoudila Lucie.

„Nevadí, zkusíme je vzbudit,“ chopil se frajer Karel příležitosti, jak se v jejích očích rehabilitovat svou rozhodností a manažerskými schopnostmi. Nijak mu v jeho iniciativě nebránila.

Chvíli bušil na okenici, ovšemže marně. Kdopak by ostatně pozdě večer otvíral neznámým lidem. A na samotě.

„Aby se nelekli a ještě na nás někoho nezavolali!“

„V tomhle počasí se sem nikdo nebude štvát...“

Ještě chvíli se pokoušel vzbudit někoho uvnitř. Co teď?

Kousek od okenice stál žebřík, který vedl k půdě.

„Schováme se nahoře, ne? Aspoň tam bude sucho,“ usoudil Karel.

Lucie odevzdaně přisvědčila, měla toho putování dost a na palci u pravé nohy se jí klubal pořádný puchýř.

Vylezli po žebříku vzhůru. Na půdě nádherně vonělo čerstvě usušené seno. Karel sebou praštil a rozšněroval si boty.

„Hlavně, že už sedím!“

„Jo, díky vynikající zkratce, že ano?“ vzdychla Lucie. Svlékla si promoklou bundu i košili a frajer v té půdní tmě tušil obrysy jejího těla, ale byl tak unavený, že přestal docela vnímat okolí a bylo mu jedno, co si o tom ta dívka pomyslí. Asi v témže okamžiku usnul.

„Tak se ukažte,“ probudil ho mužský hlas. Otevřel oči a snažil se uvědomit si, kde vlastně je. Cítil vůni sena a celé tělo ho bolelo. Nejvíc nohy. Rozhlédl se kolem.

Dívka ještě dřímala, přikrytá rozloženým spacákem.

Doplazil se k vikýři a vystrčil hlavu. Žebřík chyběl a pod ním na zápraží asi čtyři metry, stál nějaký stařík s vidlemi.

„Kolik je vás tam?“ zeptal se přísně.

„Jenom dva... Já... A ještě jedna holka. Zabloudili jsme.“

Stařík se ušklíbl.

„A máte hlad, co?“

„To teda jo,“ přiznal frajer.

„Tak hybaj dolů a nejdřív si to odpracujete. Rozházíte tyhle dvě kupky sena po louce, aby pořádně proschly. Musíme využít, že bude dneska pražít...“

„Ano, samozřejmě,“ přisvědčil Karel horlivě.

I Lucie se už probrala a bez ostychu se oblékala. Karel až zatajil dech – byla opravdu moc pěkná!

„No co je? Slez dolů a jdi hrabat!“

Podíval se dolů. Stařík někam zmizel a zapomněl zase přistavit žebřík, nechal ho ležet na zemi podél stavení.

„Tak co je?“

„Chybí žebřík.“

„Ukaž!“ Zlehka ho odstrčila a vyhodila napřed spacák na kamennou předsádku a pak zlehka seskočila dolů. „Pojď taky!“

Moc se mu nechtělo, jednak měl odřené paty a oteké nohy se těžko směšťovaly do zavlhklých kožených bot. Nakonec shodil boty a spustil se dost nešikovně dolů, přímo na zhmožděný kotník, jen zasykl. Prostě smolař.

„Dělej, hoď sebou,“ spěchala na něho Lucie.

Chopili se dvou dřevěných hrábí a pokoušeli se rovnoměrně rozházet po louce zvlhlé seno z kupek. Když skončili, ležely na lavici dva velké krajíce s máslem a dva hrnky studeného mléka. Stařík byl už zase někde pryč.

Frajer sotva stál na nohou. Lucie dojedla a zvedla se.

„Tak jdem!“

Postavil se na nohy, ale sotva došlápl, bolestivě se příkrčil. Lucie si ho nevšímala.

„Přece mě tu nenecháš,“ skoro prosebně se připomínal frajer.

Pohlédla na něj a povzdychla.

„To chce hlavně chlapa, že jo? Tak ukaž!“

Opřel se jí o rameno a svázané boty přehodil přes záda.

„A kudy?“ zeptal se Lucie odevzdaně.

Podívala se na něho, jako by spadl z višně, a beze slova ukázala rukou dolů ze stráně. Takových dvě stě, možná tři sta metrů pod nimi, deset minut pohodlné chůze, vykukovala opuštěná hromada šterkové sutě, přesně tak, jak ji včera opustili.

„Není nad to znát zkratku!“ neodpustila si.

Frajer Karel jen naprázdno polkl a opřel se. Slunce začínalo opravdu pražit a z lesů kolem se pářilo...

Marta jí visela na rtech s upřímnou zvědavostí.

„Teda, Lucko, ty máš ale štěstí!“

Lucie pokrčila rameny.

„Já v tom štěstí moc nevidím. V jednom dnu padnu na jednoho násilníka a jednoho moulu.“

„A byl aspoň hezkej?“ vyzvídala dál kamarádka.
„Líbil se ti?“

„Já jsem byla ráda, že ho mám z krku, stopla jsem mu auto a poslala ho k čertu, ale dopadlo to dobře, dojela jsem s jednodenním zpožděním a Vltavu jsme sjeli. To byla paráda! Ale lidí na vodě bylo tolik, že jsem si připadala jako na lázeňské kolonádě uprostřed sezóny.“

„Stejně se ti divím, máš tolik příležitostí a já o pořádného kluka nezavadím,“ povzdychla si Marta.

„Není o co stát. A až to přijde, tak to přijde,“ mávla rukou Lucie. „Prázdniny skončily a teď nám začíná stres!“

Brána školní budovy se právě otevířela.

Všechno se vrací do svých obvyklých kolejí. A je zase večer, podobný, jako budou i ty všechny následující ve školním internátu.

Lucie bydlí tentokrát v druhém patře, to je výsada maturantů. Jsou tu dvou a třílůžkové pokoje a to je mnohem příjemnější, než když spolu bydlí najednou čtyři holky a každá chce něco jiného. Učit se dá v klubovně, pravda, ale problémy jsou večer – někdo chce spát, někdo poslouchá walkmana a někdo si chce číst.

Tento rok si Lucie přivezla z domova malou lampičku, aby lépe viděla při čtení, protože ani velké světlo na stropě ani zářivky po obou stěnách nedávají právě příjemné nebo útulné světlo a už vůbec nejsou moc vhodné pro oči.

Nastává maturitní rok, všichni tím straší od prvního dne, počkejte u maturity, uče se k maturitě, jen maturita, samá maturita! Už takhle se všichni bojí, proč je ještě zbytečně strašit?

V březnu bylo Lucii osmnáct, je plnoletá, ale tady na internátu se to moc nepozná, stejně se musí respektovat zaběhlý řád. Mohla by sice párkrát týdně přijít později než v půl desáté, ale nikam ji to netáhne.